

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lászlófi Gabriella ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ifj. dr. Csenterics Ferenc ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Plentner Nándor ügyvéd (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. március 21. napján meghozott, 31.P.26.006/2010/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.
Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.
Kérte az alperesek elégtételadásra kötelezését azzal, hogy a ... című lapban tegyék közzé az általa megfogalmazott közleményt.
Ezen túlmenően kérte az I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.
Előadta, hogy az alperesek azzal sértették meg személyiségi jogát, hogy az I. rendű alperes által kiadott ... 2010 júliusában megjelent 7. számában „...” című írásban a II. rendű alperes által jegyzett cikkben az alperesek valótlanul állították, hogy a felperes közokirat hamisítás alapos gyanújának hatálya alatt áll és vele szemben a vizsgáló hatóság vádemelési javaslattal élt. A valós helyzet azonban az, hogy a felperessel szemben nyomozati eljárás 2010. május 26-tól nem volt, és a korábban közölt alapos gyanú is jogszabályba ütközött. A közlés a valóságot olyan hamis színben tüntette fel, mintha az írás megjelenésének időpontjában közokirat hamisítás miatt nyomozati cselekmények folynának vele szemben és az alapos gyanú közlése is megtörtént.
A valótlan tényközlés azért különösen kiemelkedő sérelem számára, mert ügyvédként vele szemben szakmai bizalmatlanságot idézett elő.

Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását indítványozták.
Az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a lapban megjelent közlés megfogalmazásában és kialakításában semmilyen módon nem vett részt, a sajtó feladata alapvetően a különböző álláspontok közlésére vonatkozik. Arról egyáltalában nem volt tudomása, hogy a jelzett eljárás nem folyik és a gyanúsítás pedig hatályon kívül helyezésre került. Álláspontja szerint a felperes a nem vagyoni kárát nem igazolta.

A II. rendű alperes előadta, hogy a nyomozó hatóság arról tájékoztatta, hogy az ügyet le kívánják zárni, és vádemelési javaslattal továbbítják azt az ügyészséghez. Kifejtette, hogy a felperes tájékoztatta a vadászszövetséget is a gyanúsítás tényéről, ezért erről a történésről más forrásból is ismereteket lehetett szerezni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című lap 2010. nyári számában „...” címmel közölt cikkekre tett II. rendű alperesi észrevételeket tartalmazó „...” című írásban a II. rendű alperes valótlanul állította és az I. rendű alperes valótlanul híresztelte, hogy a felperessel szemben a nyomozó hatóság közokirat hamisítás miatt vádemelési javaslattal élt;

valamint azzal, hogy ugyanebben a cikkben azt a valós tény, hogy a felperes közokirat hamisítással meggyanúsították - mivel a gyanúsítást időközben az ügyészség hatályon kívül helyezte - abban a hamis színben tüntette fel, mintha a felperes a cikk megírásakor is gyanúsított lenne - az I. és II. rendű alperesek megsértették a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alpereseket, hogy a jogsértést megállapító rendelkezést 15 napon belül a ... című újságban saját költségükre tegyék közzé.

Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 400.000 forint nem vagyoni kártérítést.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A le nem rótt 120.000 forint le nem rótt kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból a felperes és az alperesek egyetemlegesen egyaránt 60.000-60.000 forintot kötelesek külön felhívásra a Magyar Államnak megfizetni.

Az egyéb költségekről úgy határozott, hogy azokat a felek maguk viseljék.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, az Alkotmány 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, a PK 12. számú állásfoglalást, valamint az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát.

A rendelkezésre álló okirati bizonyítékokból arra következtetett, hogy a felperest közokirat hamisítással meggyanúsították a vadászterülettel kapcsolatos közgyűlés összehívásához szükséges meghatalmazásokkal összefüggésben tapasztalt jogsértések miatt.

A rendelkezésre álló ügyészségi határozat szerint a gyanú alapja az volt, hogy nagyszámú szabálytalan meghatalmazást találtak, melyre tekintettel a közgyűlés összehívásához szükséges 1/3-os hányad nem lett volna meg és a nyomozó hatóság ebből arra következtetett, hogy a felperes és társa az okiratok hamis, illetőleg valótlan voltáról tudomással bírt. Az ügyészségi határozat szerint azonban a gyanúsítás idő előtti volt, azt azonban nem állapította meg, hogy a felperes a közokirat hamisítás bűncselekményét nem követhette el. Az ügyészség a gyanúsítást azért helyezte hatályon kívül, mert a meghatalmazások egy része szabálytalanságának igazolása nem volt elegendő a közokirat hamisítás megalapozott gyanújához. Ez azonban nem esik egy tekintet alá azzal, hogy bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható.

Mindezek alapján a II. rendű alperes alappal alakíthatott ki olyan véleményt, hogy nem volt minden törvényes a közgyűlés összehívásával kapcsolatban, és ezt megfelelően alátámaszthatta a nyomozó hatóság álláspontjának ismertetésével mikor azt közölte, miszerint a felperest meggyanúsították közokirat

hamisítással. Önmagában ennek közlését az elsőfokú bíróság nem minősítette sérelmezhetőnek, függetlenül attól, hogy a gyanúsítást utóbb hatályon kívül helyezték. A közlés a valóságnak megfelelt, és alapvetően a II. rendű alperes azzal a felperesi állásponttal szemben fejtette ki mindezt, mely szerint minden törvényes volt. A II. rendű alperes közlése egy vitában elfoglalt álláspont alátámasztásaként is elfogadhatónak minősül.

Mindezekre tekintettel az alperesek azon közlése, mely szerint a felperest meggyanúsították hamis meghatalmazások felhasználása miatt, megfelelt a tényeknek, ezért valótlanság állítás miatt jogszabálysértés nem állapítható meg.

A felperes azonban helyesen hivatkozott arra, hogy a sérelmezett cikk nem közölte a gyanúsítás hatályon kívül helyezését, ezért azt a hamis látszatot keltette, mintha a felperes továbbra is büntetőeljárás és gyanúsítás hatálya alatt állna. Ez a látszat egyrészt valótlanság, másrészt sértő is, függetlenül attól, hogy az alperesek erről a körülményről milyen ismerettel rendelkeztek, mivel a felperes megítélésének szempontjából a gyanúsítás hatálya kiemelkedő jelentőséggel bír. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a hamis látszatkeltés miatt a jóhírnév megsértését megállapította, tekintettel arra, hogy a jogsértés megállapítása objektív jogkövetkezmény, és az az alperes felróhatóságától független.

Az elsőfokú bíróság megállapította a jóhírnév megsértését azon közlés miatt is, hogy a nyomozó hatóság közokirat hamisítás miatt vádemelési javaslattal élt. A rendelkezésre álló büntetőiratok alapján az alperesek által sem vitatott ténynek minősült, mely szerint 2010-ben, a cikkek megjelenésének idején még iratizmertetésre sem került sor, ez pedig közvetlenül megelőzi a vádemelési javaslatot. Erre tekintettel a sérelmezett közlés valótlanság és sértő is, mert az erre való utalás a felperessel szembeni eljárás előrehaladottabb állapotának látszatát keltette, ami a felperes megítélése szempontjából nem közömbös.

Nem minősítette relevánsnak a nyomozó hatóság és az ügyészség közötti kommunikációt, ezért az ezzel összefüggő bizonyítást is mellőzte. A rendelkezésre álló adatok alapján az is következtethető volt az elsőfokú bíróság szerint, hogy az ügyészség elégtelennek találta a meghatalmazások vizsgálatát, és ezért vádemelésre alkalmatlannak találta a nyomozati anyagot és azt további nyomozásra visszaadta. Mindennek elhallgatása is hamis látszatot keltene a tények tekintetében.

Megjegyezte, hogy nem annak volt jelentősége, hogy az alperesek milyen tényleges tudomással bírtak, hanem annak, hogy az általuk közöltek nem feleltek meg a valóságnak, ezért a felperest jogvédelem illette. Az alperesek eljárása és a felróhatóság megítélése alapvetően a kártérítés tekintetében volt vizsgálható.

A hamis meghatalmazások felhasználásával szerzett vadászati jog tekintetében az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az a II. rendű alperesnek ebben a tekintetben megalapozott véleménye lehetett a rendelkezésre álló büntetőiratok alapján, függetlenül a vélekedés helyes, vagy helytelen voltától.

A nyomozást megszüntető határozatokból megállapítható, hogy az ügyészség több meghatalmazás esetében magánokirat-hamisítást állapított meg, amiért megrovást alkalmazott és számos esetben elévülés miatt szüntette meg az eljárást. A felperes álláspontja szerinti törvényes eljárással szemben az I. rendű alperes alappal kérdőjelezhetette meg mindezt a vadászati jog és a vadászterület kialakításával kapcsolatos vitában.

Az elsőfokú bíróságnak nem kellett állást foglalni abban, hogy ebben a vitában pontosan kinek van igaza.

Lényeges különbségként kiemelte, hogy a jogsértések megállapítása esetén az alperesek a büntetőeljárás állásáról közöltek objektív valótlanságot, illetőleg

keltettek hamis látszatot, míg a vadászterülettel kapcsolatos jogvitáról kialakított vélemény kifejtésétől a II. rendű alperes nem tiltható el.

Az elsőfokú bíróság a jogsértések megállapításán túlmenően rendelkezett az elégtételadásról, figyelemmel arra, hogy a jogsértést tartalmazó ... című folyóirat már nem létezik, ezért a felperes által megjelölt sajtóorgánumban rendelte el a közzétételt.

A nem vagyoni kártérítés megítélésével kapcsolatosan elsősorban arra tért ki, hogy az I. és II. rendű alperesek a kártérítési felelősségüket csak részben tudták kimenteni. Nem lehetett azt megállapítani, hogy a II. rendű alperes a felperes gyanúsításának hatályon kívül helyezéséről ténylegesen tudomással bírt. Az elsőfokú bíróság ezért kártérítési felelősséget nem állapított meg az alperesek terhére azzal kapcsolatban, hogy azt a hamis látszatot keltették, mintha a felperes gyanúsítás hatálya alatt állna.

A II. rendű alperes azonban nem tudta kimenteni a felelősségét azzal összefüggésben, hogy a felperessel szemben vádemelési javaslattal élt a nyomozó hatóság. Elvárható volt a II. rendű alperestől, hogy a büntetőeljárás tényleges álláshoz képest ne keltsen valótlan látszatot az eljárás befejezését illetően. A jogban való járatlanság sem mentesíti ez alól a II. rendű alperest, mert a rendelkezésre álló információk birtokában is megtévesztő volt a közlése. Az I. rendű alperestől, mint sajtószervtől fokozottabb gondosság várható el, és ennek keretében a felperessel szembeni büntetőeljárásra vonatkozó, személyiségi jogot is érintő közléseknek megfelelően utána kellett volna járnia. Az ügyvéd felperes esetében a gyanúsításon túlmenően a vádemelési javaslat közlése az átlagolvasó előtt is a küszöbön álló vádemelés látszatát kelti, ami a felperessel szembeni bizalmat jelentős mértékben érintheti.

Az elsőfokú bíróság a jogsértést nem tartotta kiemelkedőnek, de jelentéktelennek sem, és az alperesi felróhatóság sem volt kiemelkedő. Köztudomású tényként értékelte, hogy a felperes kérdéseket kapott, magyarázkodásra szorult és az iránta való bizalom csökkent, melyet a meghallgatott tanúk is alátámasztottak vallomásaikkal. Az nem nyert bizonyítást, hogy az alperesi magatartások miatt a felperes megbízásokat veszített volna el, másrészt az ezzel kapcsolatosan beállott hátrány a vagyoni kár megítélésének körébe tartozik, illetőleg pedig a felperes nem érvényesített a perben.

Értékelte azt a körülményt is, hogy a felperes saját állítása szerint is bejelentette vadásztársaságának az eljárás megindítását, ezért ez ebből a forrásból is ismert lehetett más személyek előtt. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes sajtó-helyreigazítást nem kért a büntetőeljárással összefüggésben, holott különösen az önkéntes helyreigazítás esetén a sérelmek jelentős része gyorsan elhárítható és csökkenthető. Mindezek alapján - figyelemmel a bírósági gyakorlatra is - 400.000 forint nem vagyoni kártérítést ítél meg a felperesnek, ezt meghaladóan pedig az ez iránti igényt elutasította.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81. § alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetének való teljes helyt adó döntés meghozatalát. Másodlagosan indítványozta az ítélet megalapozatlansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint téves volt az elsőfokú bíróság azon megközelítése, hogy a per tárgyává tett „...” című cikk sérelmezett megállapításai egy korábbi cikk közléseihez kapcsolódtak.

A vadászati jog hamis meghatalmazások felhasználásával való megszerzésével kapcsolatos elsőfokú bíróság által véleménynyilvánításnak minősített közlés a felperes jóhírnevét súlyosan sérti. Helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a per tárgyát egyébként nem képező 2010. júniusi cikkben a felperes a saját eljárásnak törvényességét kívánta igazolni. Ez olyan elfogult bírói véleménynyilvánítás a felperessel szemben, mely a per tárgyhöz nem kapcsolódik és az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezése esetén megalapozza az új eljáró bíró kijelölését is. A felperes ugyanis nem az eljárásnak a törvényességének kívánta igazolni, hanem újságírói kérdésre, mint a ... elnöke nyilatkozott egész más témakörben.

Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak a ténynek, hogy a II. rendű alperes a perbeli nyilatkozata alapján az újságcikk megírásában ténylegesen nem vett részt. Annak is jelentősége van, hogy a sérelmezett írás nyilvánosságra hozatalát megelőzően már két hónappal az eljáró ügyész a gyanúsítást jogszabályba ütközőnek minősítette és erről a II. rendű alperes is hivatalosan értesült, az Ügyvédi Kamara által megküldött levélből. A felperes keresetének lényeges eleme volt az, hogy az alperesek 2010 júliusában állították azt, hogy közokirat hamisítás gyanúja alatt állt, és ellene a vizsgáló hatóság vádemelési javaslattal élt.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság bár a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértését megállapította, ennek ellenére az eljárási illeték összegét megosztotta a felperes és az alperesek között azonos mértékben, mely álláspontja szerint jogszabálysértő. A jogszabályi rendelkezések alapján ez kizárólag az alperesek lettek volna kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapítása mellett a felperesi bizonyítékok elfogadásáról nem ejtett szót, és a nem vagyoni kártérítés mértékét is a keresettől eltérő mértékben állapította meg, arra azonban megalapozatlanul hivatkozott, hogy az alperesek részben kimentették a felelősségüket.

A II. rendű alperes, aki ...tól megfelelő információkhoz jutott, egyértelműen tisztában volt azzal, hogy a felperessel szemben megszűnt az eljárás, ezért annak rögzítése, hogy a II. rendű alperes csak a 2010. június végi kamarai levélből értesült a felperes státuszáról, hiányos információ, de ahhoz elegendő, hogy a 2010. július végén megjelenő újságba a keresetben kifogásolt megállapítások ne kerüljenek be. ... és ... tanúk vallomása is alátámasztotta azt, hogy a II. rendű alperesnek lapzártá előtt már hivatalos tudomása volt arról, hogy a megjelenő írás hamis tényállításokat tartalmaz.

Az I. rendű alperesnek pedig a teljes felelőssége beállt, mivel ellenőrizetlenül közölte a véleményt formáló személyek jogszabálysértő tartalmú cikkét. Téves továbbá az az elsőfokú bírósági álláspont is, mely szerint az önkéntes helyreigazítással a sérelmek jelentős része elhárítható lett volna, amennyiben a felperes sajtó-helyreigazítási eljárást kezdeményez.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla csak a fellebbezés keretei között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatával teljes egészében egyetértett, ezért ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Kizárólag azon közlések személyiségi jogot sértő jellege volt vizsgálható a másodfokú eljárásban, melyek szerint a felperest azért gyanúsították meg, mert hamis meghatalmazásokat is felhasznált, illetve amiatt, hogy a vadászati jog megszerzésénél a hamis meghatalmazások is szerepet játszottak.

Elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság helyesen látott összefüggést a per tárgyát nem képező korábbi „...” és a perben sérelmezett „...” című cikkek között. A cikkek címei, a sérelmezett írás bevezető része és a tartalmi kapcsolatok miatt az összefüggés egyértelmű az írások között.

„...” című cikk mindkét fél álláspontját bemutatta, majd a sérelmezett második cikk a II. rendű alperes és vadásztársai észrevételeit tartalmazta. Ilyen körülmények között a felperes által a per tárgyává tett közléseket tartalmazó cikk nem vizsgálható elszigetelten, hanem az írásokat kölcsönhatásukban kellett értékelni. Ennek pedig az elsőfokú bíróság határozata megfelelt.

A per tárgyát képező írás kiinduló pontját képezte a korábbi cikk azon kitétele, mely szerint „az alábbi történetben minden törvényes.” Ilyen összefüggés mellett az első cikkben kifejtetteket okkal lehetett a felperes álláspontjának minősíteni, míg a sérelmezett írás az erre adott alperesi reakció. A felperes nyilvánvalóan jogszerűnek tartotta saját eljárását, ezért a sérelmezett cikkben foglaltakhoz képest az általa elmondottakat lehetett a saját álláspontja igazolásának minősíteni, az elsőfokú bíróság ebben a vonatkozásban helyesen minősített.

A hamis meghatalmazások felhasználásának ténye képezte a feljelentés, illetőleg a büntetőeljárás alapját, és ennek az eljárásnak alanya volt a felperes. Ezen tényyszerűség állítása miatt az I. és II. rendű alpereseket jogsértő nyilatkozat tétele miatt elmarasztalni nem lehetett. Az alperesek ezzel kapcsolatos nézeteinek hangoztatása önkényesnek nem volt minősíthető, különös tekintettel arra, hogy nem volt kétséget kizáró bizonyíték arra, hogy a cikk megjelenése idején tudomással bírtak arról, hogy a gyanúsítást az ügyészség hatályon kívül helyezte. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Be. szabályai szerint, a feljelentő a nyomozással kapcsolatos értesítést kizárólag abban az esetben kap, hogy ha egyben sértett is, és ebben az esetben is kizárólag a vádemelésről tájékoztatja a nyomozó hatóság. A gyanúsítás hatályon kívül helyezéséről szóló értesítés kézhezvétele nem volt igazolt az alperesi oldalon, ahogyan erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt.

A vadászati jog megszerzésével kapcsolatosan az alperesek a cikkben arra hivatkoztak, hogy ehhez hamis meghatalmazásokat használtak fel. Több olyan ügyészségi határozat állt rendelkezésre mely a magánokirat-hamisítás tényét megállapította. Ilyen körülmények között - figyelemmel a gyanúsítás hatályon kívül helyezésére és a korábbi cikkekre való reakcióra - az elsőfokú bíróság helyesen minősítette e tárgykörben véleménynyilvánításnak az alperesek álláspontját, melyet a felperes a véleménynyilvánítás szabadságára tekintettel nem kifogásolhatott.

... tanúvallomása nem támasztotta alá a felperesi előadást, mert a tanú egyértelműen azt nyilatkozta, hogy tudomása van egy olyan perről, ahol előbb jelent meg a cikk és később derült ki, hogy a gyanúsítást hatályon kívül helyezték. Ugyanígy ... tanú nyilatkozata sem támasztotta alá azt a felperesi állítást, mely szerint a II. rendű alperesnek lapzártá előtt már hivatalos tudomása volt arról, hogy a sérelmezett írás hamis tényállításokat tartalmaz.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság sem látott okot további jogsértés megállapítására.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítéssel összefüggésben is helyesen mérlegelt, mert az megfelelt a hasonló ügyekben kialakult gyakorlatnak. Az elsőfokú bíróság támaszkodott egyrészt a köztudomású tényekre, másrészt pedig a felperes által felsorakoztatott tanúk vallomásaira. Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy a felperes által hivatkozott hátrányok inkább a vagyoni típusú károk körébe tartoznak.

A másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés tekintetében a felülbírálatra ilyen körülmények között nem látott módot.

Az első fokú bíróság a felperesi kereset, valamint a pernyertesség és pervesztesség arányának figyelembe vételével, helyesen döntött a perköltség és az illeték viseléséről is. A felperes két közlés jogsértő jellegének megállapítása, és az egyéb objektív jogkövetkezmények tekintetében pernyertes lett, ugyanakkor a nem vagyoni kártérítés esetében nagyobb részt pervesztés. Mindezeket összevetve elfogadható a pernyertesség és pervesztesség azonos arányú megállapítása a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő és a másodfokú tárgyaláson sem jelentek meg, ezért részükre a másodfokú bíróság fellebbezési költséget nem állapított meg.

Budapest, 2013. február 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő